

Chương - 4

Chiều nay Vương Quốc đưa tôi đi xem kết quả thi đại học. Cả hai trường chẳng trường nào được đậu. Tôi xấu hổ đến phát khóc và cứ đứng ngơ ngẩn ở cổng trường. Tự nhiên tôi bật khóc tằm tức. Vương Quốc nhìn quanh như hơi ngượng, rồi rút khăn ra đưa tôi:

- Nín đi Thuyền. Năm nay không đậu thì năm tới thi nữa. Bao nhiêu người rớt chứ đâu phải mình em. Thôi đừng khóc nữa, anh đưa em đi chơi chịu không

Tôi lắc đầu:

- Thôi em không đi đâu, em xấu hổ lắm. Không ngờ em học dở đến như vậy. Cô Thúy mà biết sẽ thất vọng về em. Em không biết mình sẽ trốn đi đâu nữa

Vương Quốc bật cười. Rồi như nhớ ra, anh nghiêm lại:

- Tại sao phải trốn nhì. Rớt đại học chứ có phải chuyện gì ghê gớm lắm đâu. Nếu ai rớt mà cũng bỏ trốn thì chắc thiên hạ nháo nhào lên mất. Thôi đừng buồn nữa, đi chơi rồi em sẽ hết buồn ngay

Tôi hít mũi:

- Thôi, em không đi đâu, em muốn về.

Vương Quốc nhìn tôi một lát, anh cười như thông cảm:

- Cũng được, anh chịu em vậy

Nói vậy nhưng Vương Quốc cũng đưa tôi vào một quán cà phê bên đường. Tôi cũng không từ chối. Chúng tôi ngồi cạnh nhau nhìn ra ngoài đường. Tôi buồn đến mức không muốn nói. Vương Quốc cũng ngồi im hút thuốc, rồi thấy dáng điệu rầu rĩ của tôi, Vương Quốc mỉm cười nói lảng đi, như muốn làm tôi nguôi ngoai:

- Em nghe đi, nhạc này hay đấy chứ?

- Em đang nghe này giờ đó chứ!

- Vậy hả? Ngồi nghe nhạc mà sao buồn hiu vậy?

- Đâu có, em đang tìm cách dịch tựa bài mà

Vương Quốc nhìn tôi lạ lùng:

- Em cũng biết nhạc Pop nữa hả Thuyền?

Đến lượt tôi nhìn anh ngạc nhiên:

- Sao vậy, nhạc đó hay lắm mà, bộ anh không thích sao?

- Dĩ nhiên là anh thích, nhưng...

Tôi cắt ngang:

- Anh nghe phần điệp khúc đi, em với nhỏ Thư cãi nhau hoài về câu cuối. Theo anh thì đó là chữ gì?

- Nghe không được sao em không nhìn phần lời của nó

Tôi nói ừ xiu:

- Nhóm này mới quá nên em chưa sưu tầm được lời bài hát, mới chỉ nghe trong băng thôi

- Vậy à!

Vương Quốc có vẻ trầm ngâm, anh nhìn tôi một cách lạ lạ như vừa phát hiện ra gì đó. Tôi không hiểu cụ thể ý nghĩ của anh. Nhưng tôi có cảm giác sự hiểu biết của tôi làm anh ngạc nhiên. Tôi ngập ngừng:

- Em cảm thấy, hình như điều này làm anh ngạc nhiên, hình như anh nghĩ là em quê mùa nên không biết thưởng thức nhạc như vậy

Vương Quốc không trả lời. Nhưng nhìn anh, đoán điều mình nghĩ là đúng. Có lẽ vì vậy mà anh không yêu tôi. Càng ngày tôi càng hiểu rằng anh khó mà yêu được con bé quê mùa chẳng có gì nổi bật. Ngay cả thi đại học cũng không xong. Tự nhiên tôi thấy mặc cảm ghê gớm!

Hình như hiểu ý nghĩ thâm kín của tôi, anh nói thật dịu dàng:

- Đừng tự ti như vậy Thuýên. Anh không nhìn về em như em nghĩ đâu. Không người đàn ông nào nghĩ về vợ mình như vậy cả

Tôi ngược lên nhìn Vương Quốc, rồi quay mặt đi chỗ khác. Lần đầu tiên tôi nghe được khái niệm này: vợ chồng! Thật là từ ngữ xa lạ, tôi đã quen nghĩ chúng tôi là người lạ cùng sống với nhau rồi

Có phải vì chiều nay tâm trạng u ám hay không mà tôi nhìn về khía cạnh nào cũng thấy buồn thảm

Vương Quốc có nghĩ rằng vì yêu anh mà tôi chịu đựng cuộc sống lạc loài ở đây? Chỉ vì tôi muốn được thấy, được nói chuyện với anh. Xa anh thì tôi không chịu nổi. Tôi không biết như vậy là có mù quáng hay không. Giữa hai nỗi buồn, tôi chấp nhận là người đứng bên lề cuộc sống tình cảm của anh rồi

Chúng tôi ngồi yên lặng bên nhau thật lâu. Rồi Vương Quốc đưa tôi về

Lên đến cuối cầu thang. Chúng tôi mỗi người đi về phòng mình. Giống như ở khách sạn vậy. Mọi người đều có một thế giới riêng. Tôi vào phòng khép hờ cửa, ngồi một mình bên cửa sổ

Buổi chiều nhập nhoạng đi vào tôi. Chiều nay tôi thấy buồn thê lương quá. Tôi sợ phải ở một mình. Sợ cảm giác cô đơn lạc loài, một cảm giác mà tôi chịu đựng triền miên từ khi có chồng. Nhưng chiều nay thì thật là khủng khiếp, không chịu nổi tôi đứng dậy đi qua phòng Vương Quốc, rụt rè gõ cửa

Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi và mở cánh cửa. Tôi bước vào nhìn quanh. Đây là lần đầu tiên tôi vào phòng Vương Quốc. Anh đã mặc Complet và đang chải tóc. Thấy tôi anh đứng lên nhìn như ngạc nhiên. Tôi buồn rười rượi:

- Anh đi đâu vậy?

- Anh đến nhà hát, tối nay diễn ở đó

- Cho em theo với, được không anh? Em buồn quá, và sợ phải ở nhà một mình. Cho em đi với anh

Vương Quốc đứng yên phân vân. Anh nhìn tôi như tội nghiệp.

Tôi ngân ngấn nước mắt, quay mặt đi:

- Em chỉ hỏi đùa vậy thôi, anh đi đi

Rồi tôi đi ra ngoài. Vương Quốc đi theo tôi:

- Em buồn lắm hả?

- Không có đâu, anh đi đi

- Nếu buồn em cứ xem phim hay làm cái gì đó. Tối nay anh sẽ tranh thủ về sớm với em.

Tôi dạ nhỏ, không trả lời. Tôi nghe lời hứa của anh đã bao nhiêu lần như vậy rồi. Anh hứa về sớm như dụ dỗ một đứa bé để đừng bị quấy rầy. Bây giờ cũng vậy thôi

Vương Quốc còn an ủi tôi nhiều nữa. Nhưng tôi nghe chỉ để nghe. Rồi anh đi. Tôi đứng bên cửa sổ nhìn theo dáng anh dưới sân. Tôi thấm thía mình là cô lọ lem bên cạnh vị hoàng tử với hào quang sáng chói. Chỉ có con bé ngốc trong tôi trước kia là không thấy điều đó

Bây giờ tôi còn có thể làm gì hơn là bằng lòng với thân phận nhỏ nhoi của mình?

Tôi đứng yên trong bóng tối để mừng tượng thế giới sáng chói của anh. Và rồi một nỗi khát khao dâng lên. Tôi muốn được thấy tận mắt thần tượng của mình trong mắt mọi người

Tôi đứng trước tủ áo, cố tìm một chiếc áo đẹp nhất để khi mình ra đường, mọi người đừng nhìn mình tự hỏi có phải mình từ đồng ruộng lên. Nhưng tất cả quần áo của tôi đều vụng về, quê kệch đến xấu hổ. Cuối cùng tôi chọn quần Jean và sơ mi trắng. Hy vọng trong bộ đồ này tôi không đến nỗi làm người khác xấu hổ nếu phải đi bên cạnh mình

Cuối cùng tôi cũng đến được nhà hát. Cô lọ lem lần đầu tiên vào cung điện chắc cũng không run hơn thế, không lạc loài hơn thế

Rồi tôi thấy Vương Quốc. Tôi đứng nép bên tấm màn nhìn lên sân khấu, chói ngợp nhìn vị hoàng tử của tôi ngồi bên dương cầm. Khuôn mặt anh hơi

ngiên, đầy vẻ lãng mạn. Cả nhà hát im phăng phắc, vang lên tiếng đàn thánh thót

Tôi nhìn anh bằng tất cả sự say đắm, tôn thờ. Và càng lúc tôi càng cảm nhận tất cả sự chênh lệch giữa tôi và anh. Liệu anh có biết trong một góc này giờ tôi âm thầm chiêm ngưỡng anh với tất cả sự kính phục

Rồi Vương Quốc đứng lên, nghiêng người chào bằng cử chỉ tao nhã thanh lịch. Cả nhà hát như lung lay bởi tiếng vỗ tay nhiệt tình. Tôi thấy các cô gái mang hoa lên tặng anh. Cả những cái bắt tay, những vòng ôm thắm thiết. Tôi mở lớn mắt nhìn đáng anh mắt hút phía trong sân khấu. Tôi muốn được như mọi người quá mà sao cứ lạc loài như chiếc bóng thẳm lặng. Ít ra những người xa lạ đó còn biểu lộ được sự ngưỡng mộ đối với anh. Còn tôi thì yêu anh bằng trái tim nồng nàn nhất mà chỉ có thể tự mơn man ru tình yêu của trong ảo tưởng. Vì tôi luôn ý thức được thân phận mình

Không biết ở trong kia Vương Quốc đang làm gì. Tôi lặng lẽ rời nhà hát. Ra đến ngoài đường tôi đứng ngơ ngác tìm xe. Bất chợt tôi thấy Vương Quốc ở trong sân. Bên cạnh anh là Thanh Thanh đang cười rạng rỡ. Cô ta ôm những bó hoa khán giả tặng anh. Họ bị khán giả ái mộ vây quanh. Có cả phóng viên nhiếp ảnh. Nhìn nụ cười vui vẻ của Thanh Thanh. Tôi thấy tim mình như bị ai bóp mạnh. Cô ta ngang nhiên xuất hiện bên Vương Quốc như vợ chồng. Như vậy là ngoài xã hội họ mới là một cặp hạnh phúc, có ai biết đến một tôi với cương vị làm vợ anh hay không?

Tôi đứng thẫn thờ nhìn họ ngồi vào xe. Chiếc xe lướt nhẹ ra ngoài đường. Tôi bơ vơ nhìn theo. Và nước mắt tôi rớt thẫm trên mặt, mẩn mẩn trên môi

Tôi về nhà và nằm vật ra giường khóc nức nở. Ôi, thật kinh khủng. Tôi không chịu nổi cuộc sống mờ nhạt của mình nữa. Tôi muốn được như Thanh Thanh, được Vương Quốc quan tâm và được hoà vào cuộc sống bên ngoài. Một cuộc sống sôi nổi đầy màu sắc chứ không phải là giam mình một xó ở đây không ai biết đến mình. Ngay cả chồng cũng bỏ quên. Tôi còn trẻ mà, và cũng biết khao khát được đón nhận những niềm vui trong cuộc đời. Tôi có tội gì mà phải chịu cuộc sống chán chường thế này?

Đêm khuya rồi mà chẳng thấy Vương Quốc về. Tim tôi đau oằn oại khi hình dung những giờ phút họ ở bên nhau. Họ cho nhau những hạnh phúc ngọt ngào, trong một thế giới hoa lệ mà tôi không biết đến. Sao tôi đau khổ thế!

Rồi tôi nghe tiếng chân anh lên cầu thang. Cửa phòng bên kia mở nhẹ. Vậy là anh đã về. Lúc chiều anh không muốn tôi theo vị sợ tôi phá vỡ đêm vui của anh với Thanh Thanh. Tôi ghen đến khốn khổ mà không dám nói. Cũng không dám tức. Chỉ có thể buồn đau âm thầm mà thôi

Tôi cũng không biết mình sẽ sống như vậy đến bao giờ?

Tôi thức trắng đêm để khóc và để đau khổ. Sáng hôm sau mắt tôi đỏ và sưng húp trông thật xấu. Buổi sáng tôi không dám ra khỏi phòng, không dám để Vương Quốc thấy tôi xấu. Tôi xuống bếp chuẩn bị thức ăn cho anh, rồi rút về phòng mình

Vậy mà cả buổi sáng Vương Quốc cũng không tìm xem tôi ra sao. Anh ở mãi trong phòng soạn nhạc, rồi xuống phòng khách đánh dương cầm. Tôi đứng ở cầu thang mãi miết nhìn anh, cảm thấy tủi thân lạ lùng. Hình như bây giờ tôi đã khôn thêm một tí để mà biết phán đoán

Tôi không còn ngốc đến nỗi không hiểu Vương Quốc. Rõ ràng anh chỉ ban bố cho tôi một chút quan tâm mỗi khi anh rảnh rỗi. Anh rất tốt, nhưng hờ hững vô tình. Càng ngày tôi càng ý thức được rằng anh xem sự có mặt của tôi trong nhà như con cún con biết nói., thỉnh thoảng quán chân anh rồi thôi. Tôi không chịu nổi ý nghĩ đó, nhưng rõ là như vậy rồi. Vậy mà tôi không đủ sức để tự ái. Nhìn anh tìm tôi cứ đập mạnh vì cảm giác yêu đắm đuối. Tôi mon men đi xuống cầu thang đến đứng cạnh đàn, tôi chống tay mơ màng nghe. Cảm xúc khi nghe nhạc cộng với sự xúc động khi ở bên cạnh anh làm tôi đắm chìm trong mơ mộng. Và không còn nhớ đến nỗi buồn tủi mình nữa

Rồi Vương Quốc ngừng đàn. Anh ngược lên nhìn tôi, mỉm cười:

- Em thích nghe đàn lắm hả?

Tôi muốn nói tôi mê mẩn vì tiếng đàn và vì yêu anh. Nhưng không dám. Tôi chỉ dạ nhỏ. Một cách trả lời không có gì để ấn tượng. Vương Quốc đóng nắp đàn định đứng dậy. Tôi rụt rè đề nghị:

- Anh dạy em đàn đi, em thích học lắm

Vương Quốc hơi nhướng mắt nhìn tôi:

- Thật không?

Tôi không trả lời, chỉ khẽ đẩy nắp đàn ra. Vương Quốc giúp tôi đặt nó lên rồi đứng nhích qua một bên

- Em biết nốt nhạc chưa Thuyền

- Dạ biết. Trước đây em có học guitar

Vương Quốc có vẻ ngạc nhiên:

- Vậy hả? Sao chưa bao giờ thấy em đàn hết vậy?

- Có chứ! Mấy lúc ở nhà em thường đàn một mình, lúc đó không có anh

Vương Quốc vẫn nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên. Có lẽ anh không ngờ tôi biết nhiều như vậy. Tự nhiên tôi thấy buồn, rõ ràng anh đã quen với ấn tượng tôi là con bé mờ nhạt. Tôi buồn, nhưng sự gần gũi với anh đã xua tan ý nghĩ đó ngay. Và tôi quên sự thật. Tôi hăm hở đặt tay lên phím đàn bấm vài nốt. Vương Quốc cúi xuống:

- Em tập lại đi. Phải nhấn từng ngón tay chứ không phải nhấn một loạt như vậy

Khuôn mặt anh ở gần mặt tôi quá, tôi có cảm tưởng nghe cả hơi thở của anh. Ôi, tôi muốn được anh hôn vô cùng. Đầu óc tôi lảng bãng với những tưởng tượng về cái hôn đầu tiên, và tôi lao đao như say rượu

Nhưng rồi tôi bị thức tỉnh ngay, không còn khù khờ để ảo tưởng nữa. Tôi biết rằng nếu tôi học dốt, Vương Quốc sẽ càng đánh giá tôi thấp. Anh nhìn tôi thấp như thế đủ lắm rồi!

Tôi ngồi thẳng lưng lên, chăm chú theo dõi vị trí các nốt nhạc. Vương Quốc chỉ nói thêm lần thứ hai là tôi đã thuộc hết các nốt trên phím. Nhưng các ngón tay thì còn hơi lóng ngóng. Vương Quốc chỉ vào một khuôn nhạc:

- Ethử đàn dòng này xem

Tôi bặm môi, chăm chú đàn. Không chỉ một dòng nhạc ấy, tôi còn đàn luôn đến nửa bài. Vương Quốc nhìn tôi, kinh ngạc một cách thú vị. Anh tát nhẹ lên mặt tôi:

- Em thông minh lắm Thuyền ạ. Em học nhanh đến mức anh không ngờ

Mặt tôi nóng bừng vì sung sướng. Sự va chạm của anh lại làm tôi thấy lao đao. Tôi ngồi im, dán mắt vào quyển nhạc cho đỡ ngượng. Vương Quốc khoanh tay trên thùng đàn, anh im lặng ngắm nghía tôi rồi buông một câu nhận xét:

- Em dễ mắc cỡ quá. Được khen một chút mặt đỏ hồng lên rồi. Con gái ở miền quê đều mắc cỡ vậy sao?

Tôi cúi gằm mặt:

- Em không biết. Nhưng anh đừng có nhìn như vậy

- Sao thế?

Vương Quốc hỏi và vẫn cứ nhìn tôi quan sát. Không chịu nổi cái nhìn của anh. Tôi đứng dậy chạy ào lên phòng. Giọng cười của anh như đuổi theo tôi, làm tôi tràn ngập sung sướng

Lần đầu tiên từ khi đám cưới, tôi được cảm giác sung sướng như vậy. Tôi dễ rung động lắm, sao Vương Quốc không hiểu điều đó chứ?

Mà nếu hiểu thì anh cũng đâu có vì vậy mà yêu được tôi?!

Những ngày sau đó tôi đem nỗi trống vắng mình gởi vào tiếng đàn dương cầm. Không muốn nhớ đến bài vở đại học nữa. Tôi học đàn miệt mài một mình. Nhưng dẫu sao những bản nhạc đó tôi tự mình thưởng thức chứ đâu có biểu diễn cho ai xem

Trưa nay tôi ngồi một mình đánh đàn. Không hiểu gì về những khúc hoà tấu phức tạp trong các bản nhạc của Vương Quốc. Tôi chơi những bản quen thuộc

mà tôi vẫn thường chơi đàn guitar. Có lẽ nó hơi khập khiễng một chút. Nhưng tôi lại thích nghe tiếng dương cầm hơn

Khi tôi ngẩng lên đã thấy Vương Quốc ngồi ở gần cửa sổ. Anh yên lặng như có vẻ lắng nghe. Vậy là này giờ anh đã nghe được tiếng đàn của tôi. Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, và ngồi im. Vương Quốc hơi cười:

- Sao em không đàn nữa? Em đàn hay lắm vượt xa những gì anh tưởng tượng

Tôi cúi gằm mặt lí nhí:

- Anh nói thật đấy chứ?

- Thật chứ! Nói dối em để làm gì?

Tôi tin ngay, mắt tôi sáng lên sung sướng:

- Tự em học đấy

Vương Quốc gật đầu:

- Anh biết, em thông minh lắm

Lần thứ hai anh bảo tôi thông minh. Chỉ cần một lời khen thôi cũng đủ làm cho tôi thấy mình tự tin hơn. Tôi đã quen với ý nghĩ mình là con bé ngu ngốc rồi. Vương quốc có thể chịu được con bé ngốc như tôi thì cũng lạ

Tôi rụt rè đề nghị:

- Anh đàn bài này cho em nghe đi. Em thấy nó hay lắm

Vương Quốc nhìn tôi mỉm cười gật đầu. Vừa nghe nhạc, vừa mộng mơ đến nỗi anh ngừng lúc nào tôi vẫn không hay. Anh lên tiếng:

- Nghĩ gì vậy Thuyền? Này giờ em có nghe anh đàn không?

Tôi ngắc ngứ nhìn anh. Tự nhiên tôi thấy mình vô duyên quá. Yêu cầu rồi lại không chú ý, vô duyên dễ sợ

Vương Quốc đứng dậy khép quyển nhạc lại. Anh tựa vào thùng đàn, khoanh tay nhìn tôi:

- Từ đó giờ em có dự sinh nhật bạn em lần nào chưa Thuyền?

Tôi nhìn anh ngơ ngẩn:

- Sinh nhật là sao, em không hiểu

- Là người ta tổ chức buổi tiệc để kỷ niệm ngày sinh của mình. Có rất nhiều bạn bè đến dự

Tôi hiểu rồi, cái đó đâu có gì xa lạ đến nỗi không biết. Nhưng tôi thì...

Tôi cúi đầu nói nhỏ:

- Em có biết cái đó nhưng chưa tổ chức lần nào. Ở quê không có mấy chuyện như vậy.

Thật là xấu hổ khi mình lạc hậu như vậy. Tôi không dám nhìn Vương Quốc. Ý nghĩ anh ngao ngán có một cô vợ nhà quê làm tôi đầy mặc cảm. Tôi nói như biết lỗi:

- Nếu anh tổ chức sinh nhật em sẽ không làm gì để anh quê với bạn bè đâu. Em sẽ ngồi im một chỗ. Hoặc sẽ đi đâu đó để anh tự do ở nhà

Vương Quốc nhướng mắt nhìn tôi rồi trầm ngâm:

- Đừng tự ti như thế Thuyền. Anh có trách em chuyện đó đâu. Mà đây cũng không phải là sinh nhật anh, của Mỹ Hà đấy

- Mỹ Hà?

Vương Quốc gật đầu:

- Anh sẽ đưa em đến dự. Cũng không ghê gớm lắm đâu. Em cứ tưởng tượng đến chơi nhà bạn và cứ thoải mái không ngại gì hết, hiểu không?

- Dạ hiểu

Tôi rụt rè hỏi kỹ hơn:

- Vậy anh sẽ đưa em đến đó chứ? Anh dám đi với em tới mấy chỗ như vậy chứ?

Một bên mày Vương Quốc nhướng lên. Không biết đó là chế giễu hay tội nghiệp, hay trấn an. Không cách gì tôi biết được anh đang nghĩ gì. Anh chỉ nói vắn tắt như vậy rồi đi lên lầu. Còn lại mình tôi ngồi một mình với tình cảm vui sướng rồi rít.

Trời ơi, có thật tôi sẽ được đến những nơi vui vẻ như vậy không? Mà lại là đi với Vương Quốc nữa. Có thật là tôi sẽ hoà nhập với thế giới lộng lẫy mà tôi đã tưởng tượng. Trời ơi, sao mà tôi sung sướng thế!

Tôi chạy lên phòng, lau chau ngắm mình trong gương rồi chạy đến xem tủ áo. Tôi phát cuồng lên vì cảm giác nôn nao chưa từng có. Tôi tưởng tượng mọi người cười đùa ra sao. Rồi tôi cười khúc khích một mình. Tôi nhảy nhót loì choi một lát rồi tôi mới nhớ còn những một tuần nữa. Thế mà cứ lau chau lóc chóc. Buồn cười quá, điên quá!

Tôi đứng lại giữa phòng, bụm miệng cười rúc rích như chuột. Có tiếng chân đến gần mình, tôi quay lại. Vương Quốc đang ngồi bên cạnh bàn phấn, anh nhìn nhìn mớ quần áo lung tung trên giường tôi, mỉm cười như đã hiểu

Tôi lén nhìn anh. Không hiểu này giờ anh có thấy cử chỉ của tôi? Nguyện trời cho anh đừng thấy gì hết, nếu không tôi xấu hổ chết mất

Vương Quốc hỏi như quan tâm:

- Em có cần mua sắm gì không? Anh đưa đi

Tôi lắc đầu:

- Không, em không cần gì cả

- Vậy hả?

Anh như không quan tâm tôi nữa, vội đứng dậy đi ra ngoài. Tôi đến cửa sổ nhìn xuống sân. Anh lại đi đâu đó bỏ mặc tôi với hàng ngàn câu hỏi tò mò về buổi sinh nhật. Tôi thấy một chút hụt hẫng, nhưng nỗi vui sướng làm tôi quên ngay những ý nghĩ phiền muộn. Và lòng tôi lại tràn ngập hân hoan

Cuối cùng thì ngày trọng đại ấy cũng đến. Suốt ngày hôm nay Vương Quốc không ở nhà. Buổi chiều anh gọi điện về bảo tôi chuẩn bị. Anh không cần bảo thì tôi cũng đã tự lo rồi. Làm sao mà không lo được chứ

Gần đến tối thì anh về đến. Không nhìn đến tôi, anh chỉ nói như giục:

- Xong chưa Thuyền? Minh trễ gần một tiếng rồi, xin lỗi anh bận quá về không kịp

Từ nãy giờ tôi phát khóc vì sợ anh không về. Sợ mình sẽ không được đến buổi sinh nhật huy hoàng ấy. Nhưng bây giờ chỉ cần nhìn thấy anh ấy về, nỗi lo sợ giận hờn bay đâu mất. Tôi riu rít theo anh ra xe như mình sẽ đến chốn thiên đường

Đứng chỗ Vương Quốc đậu xe, tôi náo nức nhìn vào nhà. Tiếng nhạc vọng ra như cuốn lấy chân tôi háo hức đến kỳ lạ. Qua cửa kính, tôi thấy bên trong đèn đủ màu chớp tắt liên tục. Người ta khá đông, có đến mấy chục người. Thì ra sinh nhật là đông như vậy đấy. Vui quá!

Vương Quốc choàng tay qua lưng tôi, anh đẩy cửa bước vào phòng trong. Tôi như hoa mắt vì những cô gái ăn mặc lộng lẫy. Tất cả họ đều mặc đồ đẹp. Tự nhiên tôi nhìn lại mình, trên người tôi là bộ đồ Jean với sơ mi trắng. Vương Quốc không dạy cho tôi biết cách hoà nhập với thế giới hào nhoáng này. Tôi thấy mình lạc loài quá

Nhưng rồi cảm giác đó cũng qua mau. Tôi tò mò nhìn về chiếc bàn. Trên đó có một chiếc bánh kem đẹp không thể tưởng tượng. Chưa bao giờ tôi thấy có thứ bánh nào đẹp như thế. Tôi không hay nhìn mãi mê đến nỗi mỗi mấy chục cặp mắt chĩa về mình mà tôi cũng không hay

Nãy giờ Vương Quốc nói chuyện với một người bạn đứng gần cửa nên không để ý tôi. lát sau anh chợt quay lại, thấy đôi mắt mở to của tôi cứ dán vào ổ bánh, và những cặp mắt cười cợt đang chĩa về phía tôi, anh có vẻ hơi què. Anh cúi xuống nói nhỏ:

- Đừng nhìn như vậy Thuyền? Em gật đầu chào mọi người đi

Tôi như sực tỉnh. Vội nhìn mọi người, gật nhẹ đầu. Vài cái miệng chúm chím cười, rồi những khuôn mặt quay đi, trao đổi với nhau điều gì đó. Chắc là nhận xét về tôi, họ nói gì thế nhỉ?

Ngay lúc đó, tôi thấy chị Mỹ Hà đi về phía chúng tôi. Chị ấy cười tươi rói ôm vai tôi và đập lên tay Vương Quốc:

- Sao anh đến trễ vậy, tưởng không đến chứ? Anh mà không cho Mỹ Thuyền đến chơi tối nay là em giận luôn đấy

Chị ấy kéo tay tôi và Vương Quốc đến gần bàn. Nhưng Vương Quốc bị một người bạn kéo đi đâu đó. Thế là một mình tôi đi bên chị Hà. Tôi thấy sờ sợ làm sao ấy nhưng chị Hà không để ý cứ cười vui vẻ với tôi:

- Máy người là bạn chị hết đó. Họ cũng biết anh Quốc, nhưng không phải bạn. Họ ngưỡng mộ ảnh lắm

- Dạ

- Tự nhiên nghe nhỏ, đừng ngại gì hết. Ô em đơn giản quá nhỉ! Như vậy tự nhiên hơn. Chị thích máy cô bé mới lớn mà giản dị vậy đó. Như vậy dễ thương hơn

- Dạ

Ngay lúc đó ngoài cửa lại có khách. Chị Hà vỗ nhẹ tay tôi rồi đi ra đón. Còn lại một mình tôi lơ ngơ nhìn quanh. Ai cũng đứng thành nhóm với nhau, chỉ có tôi là lạc loài không có bạn. Tôi đến đứng gần tường, mở lớn mắt nhìn mọi người

Rồi tôi thấy chị Hà đến đứng bên bàn nói gì đó. Tôi nép sau một lưng một cô gái, cố lắng nghe. Chợt có một người đưa tôi cây nhang. Tôi cầm lấy một cách ngơ ngác. Tôi tưởng chỉ đám ma người ta mới cầm nhang. Không ngờ sinh nhật cũng vậy, ngộ quá

Tôi chưa kịp hết ngạc nhiên thì cây nhang đã loé sáng, làm tôi giật mình kêu oái lên một tiếng. Vài người quay lại nhìn tôi. Thấy trên tay cô gái phía trước cũng cầm nhang như tôi, tôi định hỏi thì nó lại loé sáng. Tôi thảng thốt quăng xuống đất và kêu lên:

- Coi chừng cháy áo

Một trận cười nổi lên quanh tôi, tôi ngơ ngác nhìn mọi người không hiểu. Tôi nghe loáng thoáng những tiếng cười:

- Cái đó mà không biết nữa hả trời?

- Quê gì mà quê thế không biết?

Vài người cầm cây nhang phát một vòng. Ánh sáng loé lên trong bóng tối mờ mờ, lung linh thật đẹp. Tôi vụt hiểu ra, xấu hổ đỏ bừng mặt. Vậy là tôi vô tình làm trò cười cho mọi người rồi

Tôi đưa mắt tìm Vương Quốc nhưng không thấy anh đâu. Chị Hà chợt đi về phía tôi:

- Cái này như một loại pháo thôì. Đốt cho đẹp chứ không sao hết, em đừng sợ

- Dạ

Tôi thầm cảm ơn cử chỉ tế nhị của chị Hà. Chị ấy bênh vực tôi chứ không cười cợt. Tôi tự hứa từ giờ đến lúc về sẽ không làm gì khác mọi người nữa. Bị quê một lần là đủ lắm rồi

Nhưng dù tôi có cố gắng mấy, tôi cũng không tránh được cảm giác mặc cảm. Đến giữa buổi tiệc tôi và chị Hà đang ngồi ăn bên nhau thì một cô gái đến ngồi cạnh tôi:

- Mỹ Thuyền đây phải không?

Tôi cười nhẹ:

- Dạ

- Nghe tiếng đã lâu nay mới thấy mặt. Lại đằng kia một chút, có sao đâu

Tôi không hiểu tại sao cô ta cứ ngồi một hai như chờ tôi. Còn Mỹ Hà ăn xong cũng phải đi tiếp bạn. Thấy có người chịu chơi với mình tôi rất thích. Và trên hết là muốn có bạn, thế là tôi đi theo cô ta

Đến giờ tôi mới biết ngoài ban công cũng có bàn. Một nhóm đang tụ tập ở đấy, người nào cụng cầm ly nước trên tay. Cô gái tên Duyên gần như đẩy tôi đến trước mặt mọi người:

- Giới thiệu với quý vị, đây là vợ anh Quốc

Cô ta quay qua tôi, cười hóm hỉnh:

- Còn đây là bạn của chủ nhân. Nhưng có một người rất thân với anh Quốc đấy Mỹ Thuyền

Tôi chỉ biết cười. Trời tôi, đèn trong nhà lại mờ mờ nên tôi không nhìn được mặt ai. Chợt một giọng nói vang lên, nghe quen quen:

- Mỹ Thuyền quê ở đâu vậy nhỉ?

- Dạ em ở Bến Tre

- Tại thị xã à?

- Dạ không ở xa nữa

- Quen với anh Quốc trong trường hợp nào vậy?

Tôi nói một cách thành thật:

- Dạ em không có quen, tự nhiên ảnh xuống hỏi cưới em

Tự nhiên mọi người cười ngất. Tôi không hiểu gì cả. Hình như giọng cười của họ có cái gì đó châm biếm. Tôi không nhận ra ngay được

Tôi còn đang ngơ ngác thì giọng nói lúc nãy vang lên:

- Từ quê lên thành phố chắc thấy cái gì cũng lạ hả? Nay em có rửa phèn chưa em?

"Rửa Phèn" tôi vội nhìn xuống tay mình nói thơ ngây:

- Em đâu có bị dính phèn:

Lại một tràng cười rộ lên. Lần này thì đầy chế giễu:

- Người ta còn khờ, sao mà hỏi ác vậy Thanh

- Cũng đẹp chán đấy chứ. Coi chừng ca sĩ Thanh Thanh bị người đẹp miệt vườn hạ gục đấy

- Coi chừng cô bé mách với anh Quốc đấy Thanh Thanh

Thanh Thanh à? Cô ta là ca sĩ à? Và cũng đang có mặt tại đây nữa sao? Thảo nào nãy giờ tôi thấy giọng nói quen quen. Bản năng làm tôi quay về phía chỗ của cô ta đứng. Rõ ràng là cô ta rồi. Cô ta mặc một chiếc sườn xám thêu trước ngực, cánh tay trần, tóc vấn cao, sang trọng và quý phái

Trong bóng tối, tôi thấy cô ta nhìn tôi bằng nửa con mắt:

- Nhìn gì vậy cô bạn, có quen không?

Tôi im lặng, cô ta nói tiếp, giọng đầy khiêu khích:

- Tôi với anh Quốc cũng thân lắm đấy. Thân kinh khủng lắm. Chắc cô bạn không biết đâu hả?

Cổ họng tôi khô khốc. Tôi thấy giọng mình lạnh lùng:

- Tôi biết, biết nhiều hơn chị tưởng

Cô ta mĩa mai, cách nói rõ ràng là rất coi thường tôi:

- Vậy sao?

Tôi im lặng nhìn mọi người. Họ nhìn tôi như một chú khỉ làm xiếc. Họ đem tôi ra làm đề tài giải trí vì cái quê mùa của tôi là đề tài lạ. Và có lẽ họ đã nhầm chán với những trò tiêu khiển quen thuộc

Tôi bị xúc phạm ghê gớm. Tôi nuốt nước miếng cố dằn cảm giác ghen ghen nơi cổ và mím môi nhìn cô gái tên Duyên:

- Tôi hiểu tại sao chị cố tình dẫn tôi ra đây rồi. Chị muốn tôi làm hề cho các chị cười cợt. Các chị vô lương tâm lắm

Nói xong tôi quay người chạy vào nhà. Bọn họ cười chế giễu một cách thoải thuê. Rõ ràng là họ ghét tôi, và xoáy vào sự ngờ nghệch của tôi để châm chọc, và họ thật sự hả hê.

Nước mắt viên quanh mi, tôi chớp mắt cố để mình đừng khóc. Tôi đi tìm Vương Quốc, nhưng anh đâu mất tiêu. Tôi có cảm tưởng anh cố tình tránh mặt tôi. Anh sợ tôi ở bên cạnh mà xuất hiện trước mặt mọi người

Bây giờ tôi hiểu ra rồi. Nếu chị Mỹ Hà không yêu cầu thì Vương Quốc sẽ chẳng bao giờ đưa tôi đến đây. Anh không muốn Thanh Thanh đau lòng. Và vì không thể từ chối chị Hà, nên anh miễn cưỡng đi với tôi. Anh tránh mặt tôi để không phải làm buồn Thanh Thanh. Anh yêu cô ta đến vậy sao?

Vậy mà một tuần nay tôi vẽ vờ bao nhiêu mộng đẹp trong đầu. Tôi tưởng Vương Quốc muốn có tôi bên cạnh anh. Viễn tưởng hơn nữa là tôi cứ nghĩ anh bắt đầu yêu tôi. Thật là khôi hài, lố bịch

Cuối cùng thì mộng đẹp của tôi là đây: bị bỏ quên như một món đồ vương vãi, bị cười nhạo chê bai. Tôi hiểu rằng tôi sẽ không được hoà nhập vào giới thượng lưu này. Giữa tôi với họ còn một khoảng cách xa lắm

Muốn bỏ về cho rồi. Nhưng không dám vì sợ Vương Quốc phật lòng.

Tôi rời khỏi phòng đi xuống lầu và ra ngồi một mình ngoài thềm. Ở trong kia mọi người vẫn tiếp tục cuộc vui. Tôi nhìn vào đó với cặp mắt đờ phờ hơn là muốn hoà nhập. Sau khi bị khinh miệt như thế. Tôi còn lòng nào để háo hức nữa

Tôi ngắt chiếc lá trong chậu kiểng, hờ hững xé nhỏ ra. Và tôi tựa đầu vào cột, nhìn mông lung ra ngoài đường, hát khe khẽ một mình

Rồi tôi thấy cánh cổng bị đẩy, một người con trai dắt xe vào sân. Anh ta loay hoay tránh những chiếc xe dựng lộn xộn trong sân. Nhưng không đi vào nhà. Anh ta để xe ở ngoài rồi lững thững đi vào, miệng huýt sáo một bản nhạc quen thuộc

Anh ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi, bèn ngừng lại rồi rẽ về phía tôi. Anh đứng yên nhìn một hồi lâu rồi lên tiếng:

- Sao ngồi ngoài này một mình vậy cô bé?

Tôi đứng lên, nói lí nhí:

- Tại tôi không thích vào đó

- Cô là bạn của Mỹ Hà hả? Con nhỏ này tiếp bạn kỳ vậy kìa

Anh ta ngó vô nhà, quay lại hỏi tôi:

- Nó biết cô đến không?

- Dạ biết

Anh ta nhìn tôi chăm chú:

- Tại sao đến mà lại không chịu vào nhà? Cô khó hiểu quá

- Vì tôi không thích vào đó, người ta đông quá

Anh ta thọc tay vào túi quần, nghiêng đầu nhìn tôi gật gù:

- Cô bé không thích chỗ đông người mà thích cô đơn một mình. Hay lắm, vậy thì để tôi thay Mỹ Hà tiếp cô vậy

Tôi tò mò:

- Anh là gì của Mỹ Hà vậy?
- Là anh
- Tên anh là gì?
- Luân Đức
- Còn cô bé?
- Em là Mỹ Thuyền
- Tên đẹp nhỉ? Cô bé làm ở đâu?
- Em chẳng làm ở đâu cả

Tôi hơi quê, nhưng cũng nói thật:

- Em vừa rớt đại học
- Ồ, vậy là còn bé lắm. Ngồi xuống đây nói chuyện đi em

Vừa nói anh ra vừa ngồi xuống bậc thềm. Tôi cũng làm theo. Anh ta giờ tay ngắt chiếc lá dừa tước ra từng sợi nhỏ một cách vô tình. Tôi ngồi yên nhìn những động tác tần mẫn của anh. Chợt anh ta quay lại thấy tôi nhìn, anh mỉm cười rồi nhận xét:

- Mỹ Thuyền có vẻ lạc loài nhỉ?

Tôi giương mắt nhìn anh không hiểu. Luân Đức nói như giải thích:

- Ở tuổi cô bé người ta không tách mình khỏi đám đông đâu. Sao lại ngồi một mình ngoài này vậy?

Tôi thật tình:

- Em cũng muốn chơi với họ lắm. Nhưng họ chỉ nhìn em bằng cái nhìn coi thường, thế là em tránh họ. Đúng hơn là tự cô lập mình

Luân Đức có vẻ chú ý những gì cô nói:

- Sao lại coi thường em. Và coi thường vì cái gì?
- Nhiều thứ lắm. Trước tiên là vì em mặc đồ không đẹp như các chị ấy. Sau nữa là em ngu nhiều thứ. Người ta không thích chơi với em cũng đúng thôi

Rồi tôi kể mọi chuyện cho Luân Đức nghe. Kể từ chuyện nhang pháo đến lúc chị Thanh Thanh khiêu khích. Anh nhíu mày:

- Có chuyện đó nữa à? Mỹ Hà nó giao du với mấy người bạn kém văn hoá như vậy sao?

Tôi im lặng, không có ý kiến. Tôi chống cằm nhìn mãi dưới thềm. Thấy dáng điệu ủ rũ của tôi. Luân Đức chợt buồn:

- Thôi nào, đừng buồn nữa. Bây giờ đi chơi với anh, bảo đảm cô bé sẽ vui ngay

Nói rồi anh đứng dậy, tự nhiên kéo tay tôi:

- Đi nào!

Tôi đứng dậy theo anh, rụt rè:

- Anh đưa em đi đâu vậy?

- Một nơi nào đó thật nhộn. Bảo đảm sẽ rất thích mà. Đi

Nghe bảo được đi chơi, tôi thích mê lên. Và chẳng suy nghĩ hay đắn đó, tôi hớn hờ đi theo Luân Đức

Anh phóng xe như bay trên đường. Tôi không hề sợ chút nào. Mà ngược lại còn thấy vui thích kỳ lạ. Chạy càng nhanh gió càng mát rượi, thật thích

Luân Đức quay lại giọng bị bạt đi vì gió, anh hỏi lớn:

- Sợ không?

Tôi hơi nghiêng người tới, nói lớn vào tai anh:

- Em không sợ đâu, anh cứ chạy thế này đi. Em thích lắm

- Gan thật! Vậy thì vịn chặt anh nghe

Tôi cẩn thận vịn vào Luân Đức. Đường khá đông nhưng anh vẫn chạy ào ào, lạng lách tài tình. Tôi không sợ chút nào, ngược lại, còn thấy khoái chí với cảm giác phiêu lưu, chưa bao giờ tôi thấy thú vị như vậy

Đứng chờ Luân Đức gọi xe, tôi nhìn dòng người vào cổng tấp nập mà thấy nôn nao cả người. Sao mà ai cũng mặc đồ đẹp hết vậy. Ở quê tôi chỉ khi vào tết đến người ta mới diện lên nhưng cũng không làm sao bằng như ở đây

Có lẽ trông tôi ngơ ngác lắm, nên nhiều người cũng nhìn lại tôi một cách lạ lùng không giấu giếm. Tôi đang hưng phấn quá nên đôi khi còn cười với họ. Luân Đức đi về phía tôi, anh hỏi nhỏ:

- Em có quen họ à?

- Đâu có

- Vậy à? Sao lại cười với người ta như thế?

Tôi chỉ cười không trả lời và nín lấy tay anh. Tôi đi như nhảy vào phía trong rồi leo lên theo những bậc thềm của bồn hoa

Luân Đức nhìn tôi thú vị:

- Thuyền ở nhà chắc là được cưng lắm nhỉ?

Tôi giương mắt nhìn anh:

- Sao anh biết. Mà đúng đấy, cô Thuý thương em lắm, tuy hay mắng nhưng em biết là cô thương em

Luân Đức gật gù:

- Nhìn em là biết rồi

Nãy giờ lo chạy, tôi không để ý chúng tôi đi đến bờ hồ. Tôi đứng sững nhìn ngôi nhà giữa hồ với anh đèn chớp tắt thay đổi hình dạng, rồi thốt lên:

- Ôi trời ơi, đẹp quá. Sao nó lại như vậy được nhỉ?

Và tôi chạy nhanh đến lan can để nhìn rõ hơn. Luân Đức thọc tay trong túi quần, lững thững đi theo tôi, trả lời một cách kiên nhẫn những câu hỏi của tôi

Chờ tôi ngắm nghía chán chê, anh mỉm cười:

- Em có mệt không? Anh sẽ đưa em tìm nước uống

- Chưa em chưa biết mệt đâu, anh dẫn em đi chỗ khác đi, còn chỗ nào đẹp nữa không?

Luân Đức bật cười:

- Còn chứ, chỉ sợ em không đi nổi thôi. Em có muốn đi xe điện trên không không? Hay là vượt thác?

Tôi tò mò:

- Vượt thác là sao? Ở đây sao có thác được?

- Vậy thì đi đi, để xem có đúng là thác không nhé?

Tôi lập tức đồng ý ngay. Luân Đức dẫn tôi len lỏi giữa dòng người đến khu trò chơi. Tôi thích mê khi nhìn thấy mọi người đang "vượt thác" một cách phiêu lưu. Tôi không hay mình đang vừa nhảy vừa vỗ tay ủng hộ. Rồi tôi náo nức kéo tay Luân Đức:

- Mình đi cái này đi, em thích lắm

Luân Đức chỉ cười, rồi bước vào mua vé. Khi chiếc xuồng của chúng tôi bắt đầu lao xuống dốc độ cao cao nhất. Tôi nhắm tít mắt lại vừa sợ vừa thích thú. Tôi nói một cách hồ hởi:

- Thích dễ sợ, em chưa bao giờ thấy sợ như vậy, nhưng mà vui quá. Hay là mình đi lần nữa

Luân Đức nhìn tôi một cách bao dung. Và chịu ý tôi vô điều kiện. Chúng tôi lại "vượt thác" hai lần nữa. Đến lúc thấy mệt và buồn ngủ tôi mới chịu

Khi Luân Đức đưa tôi về nhà thì đã quá khuya. Anh dừng xe trước cổng, nheo mắt nhìn tôi:

- Vui không?

Tôi cười tươi:

- Vui kinh khủng. Chưa bao giờ em đi vui như vậy. Mai một anh đưa em đi nữa nhé

- Rất vui lòng. Mai anh sẽ đến nữa. Mình sẽ đi chơi nơi khác, bảo đảm em sẽ thích

Mắt tôi sáng lên:

- Thật nhé!

- Thật! Bây giờ em vô đi, coi chừng người nhà chờ cửa

- Dạ

Tôi khẽ vẫy chào anh rồi nhảy nhót chạy vào nhà. Tôi gặp Vương Quốc ở đầu cầu thang. Anh nhìn tôi lạ lùng:

- Em đi đâu vậy Thuyền?

- Đi chơi Đầm Sen vui lắm

Anh nhíu mày:

- Đi một mình à?

- Không đi với anh Đức, Luân Đức ấy. Anh ấy là anh của chị Mỹ Hà, ảnh tốt với em lắm

Vương Quốc thoáng nghiêm mặt:

- Làm sao em biết anh ta?

- Lúc ấy em ngồi một mình ngoài thềm thì ảnh về đến. Ảnh hỏi thăm em một lát, rồi rủ em đi chơi

- Và em đồng ý?

- Dạ, em đồng ý ngay, chưa bao giờ em chơi vui như vậy, nhiều trò chơi dễ sợ

Vương Quốc trầm ngâm như định nói gì nhưng lại thôi. Rồi anh đứng tránh quá một bên:

- Em đi ngủ đi, khuya rồi

Tôi đi lên phòng. Tâm trạng hưng phấn vẫn chưa hết, tôi hát véo von một mình. Tối nay vui thật, tâm trạng bi đát của buổi sinh nhật bị dập tan. Chỉ còn là cảm giác bay bổng. Cảm ơn Luân Đức thật nhiều. Nếu không có anh, chẳng bao giờ tôi có được giờ phút sôi nổi như vậy. Anh và chị Hà là những người duy nhất yêu mến tôi che chở cho tôi. Mến thật tình chứ không phải là tình cảm ban bố hờ hững như Vương Quốc

Tôi bỗng thấy mình bớt cô độc hơn.

Tôi nằm xuống giường, ôm chiếc gối vào lòng

Tình cảm ấm áp đó đi theo tôi đi vào giấc ngủ thật êm đềm. Tôi cảm giác mình sẽ có một người diu dặt thật là sung sướng

Tôi chợt nhận ra rằng từ khi rời cô Thuý, tôi đã sống những ngày buồn tủi bơ vơ triền miên

Tối hôm sau tôi ngồi ở phòng khách chờ Luân Đức. anh bảo hôm nay sẽ đến nữa mà. Làm tôi nôn nao suốt từ chiều đến giờ. Gần bảy giờ rồi mà vẫn không thấy anh, tôi ra ngoài sân ngồi đợi cho đỡ nôn nóng

Một lát sau thì Luân Đức đến. Tôi hớn hở chạy ra mở cổng:

- Đi há anh. Chờ em thay quần chút nha

Rồi tôi chạy ào vào nhà, quên cả việc mời anh ngồi chơi. Hình như anh nói gì đó, nhưng chạy nhanh quá tôi không nghe

Khi tôi trở xuống thì Luân Đức đang ngồi ở salon. Tôi vẫy tay anh lại:

- Đi anh

Nhưng Luân Đức vẫn ngồi yên:

- Khoan đi. Em ngồi xuống đây đi Thuý, anh hỏi thăm một chút

- Dạ anh hỏi gì?

Tôi ngồi xuống đối diện với Luân Đức, chờ đợi. Anh nhìn tôi hơi lâu, rồi hỏi đột ngột:

- Không ngờ Mỹ Thuý là vợ anh Quốc, bé thế mà đã có chồng rồi

Tôi tròn xoe mắt:

- Ủa đến giờ anh mới biết hả? Em tưởng anh biết em rồi chứ. Chị Hà biết em lâu rồi đấy

Luân Đức lắc đầu:

- Anh không biết chuyện đó. Hôm qua anh hỏi Mỹ Hà về em. Nghe nó nói anh ngạc nhiên hết sức

Tôi cười bẽn lễn không trả lời. Luân Đức cũng cười:

- Anh Quốc có nhà không em?

- Dạ không, anh ấy đi rồi, ít khi ở nhà lắm

Luân Đức gật gù như đã hiểu chuyện:

- Ở nhà một mình hoài, thấy buồn lắm hả?

Tôi gật đầu:

- Dạ buồn lắm. Em thích đi chơi mà chả biết đi với ai. Có anh chơi với em, em mừng lắm

Luân Đức gật gù:

- Anh biết. Vậy bây giờ có muốn đi nữa không?
- Muốn chứ
- Hôm qua về em có nói với anh Quốc em đi đâu không?
- Dạ có, em bảo là đi chơi với anh
- Anh ấy có nói gì không?
- Không nói gì cả, nhưng sao anh hỏi vậy?

Luân Đức khoát tay:

- À không có gì. Nhưng Thuyền này, anh thấy chúng ta không nên đi như vậy nữa

Tôi mở lớn mắt, tiu nghiu:

- Sao vậy anh?
- Vì như vậy là không nên
- Sao thế? Sao lại không nên

Luân Đức nhìn tôi chăm chú:

- Em thật sự không hiểu gì sao? Nếu chồng em không đồng ý thì sao?

Tưởng gì, tôi thở phào nhẹ nhõm:

- Em tưởng anh không thích đi chơi với em. Chứ anh Quốc thì không có gì đâu, ảnh cho mà

Thấy Luân Đức ngồi im, tôi buồn buồn:

- Ở đây không có ai chơi với em. Chỉ có mình anh với chị Hà không coi thường em thôi. Vậy mà bây giờ anh cũng không muốn chơi với em. Em biết tại sao rồi, tại em vừa quê vừa ngốc. Thôi anh về đi, em không dám làm phiền anh nữa đâu

Tôi tủi thân ứa nước mắt. Rồi khóc tầm tức. Tôi thật sự thấy buồn như vừa đánh mất một vật quý giá. Buồn ghê gớm, và tôi càng khóc sướt mướt. Luân Đức nhìn tôi sững sờ:

- Anh quan trọng với Thuyền vậy sao? Thật là không ngờ

Tôi cố nín khóc, nói một cách nghẹn nghẹn:

- Anh không biết hôm qua em vui đến độ nào đâu. Em nghĩ từ nay mình không còn cô đơn nữa. Em buồn hay vui vì cũng có anh để nói. Thế mà cả anh cũng muốn tránh em. Bảo em không buồn sao được

- Anh không ghét bỏ em đâu Thuyền

- Không ghét bỏ mà như vậy đây. Em biết rồi, tại số em là vậy. Ngày trước em tưởng anh Quốc yêu em nên cưới. Cuối cùng thì phát hiện ra ảnh yêu chị

Thanh. Bây giờ tưởng sẽ có một người bạn thích chơi với mình. Vậy mà cũng bị từ chối. Sao số phận em đáng buồn như vậy chứ... híc... híc...

Luân Đức lại mở lớn mắt kinh ngạc:

- Em biết chuyện chồng em yêu người khác nữa à?

Tôi thút thít:

- Biết chứ, anh nói mà

Luân Đức có vẻ bất mãn:

- Anh ta dám nói với vợ mình như vậy sao. Đúng là coi thường em quá

Tôi làm thinh, anh nói tiếp:

- Chuyện anh Quốc nhốt vợ ở nhà và quan hệ với ca sĩ Thanh Thanh ai cũng biết. Nhưng không ngờ anh ta dám công khai với em, quá đáng thật

Tôi vẫn không nói gì, vẫn tiếp tục thút thít. Luân Đức đứng dậy đến ngồi gần tôi, vuốt tóc tôi như một đứa trẻ:

- Em đừng buồn nữa. Rất may là em còn con nít nên không hiểu hết nỗi bất hạnh của mình

Tôi hít mũi:

- Em hiểu chứ sao không, hiểu hết đấy. Nhưng anh không thương em thì em biết làm gì bây giờ?

Luân Đức đứng thẳng người lên, anh đi tới đi lui trước mặt tôi như suy nghĩ rồi dừng lại trước mặt tôi:

- Em sẽ không bị ai bỏ rơi nữa đâu. Mai một anh và Mỹ Hà sẽ săn sóc em nhiều hơn. Cứ coi nhà anh như gia đình của mình. Trước đây anh Quốc cũng xem nhà anh như vậy đấy.

Tôi nín khóc ngay, và nhìn Luân Đức đầy vẻ biết ơn:

- Thậ chứ anh nói thật chứ?

Luân Đức gật đầu:

- Rất thật. Em dễ thương lắm Thuyền ạ. Hôm qua đi chơi, anh thấy em đáng yêu một cách kỳ lạ. Anh hỏi Mỹ Hà định tìm hiểu về em, không ngờ...

Thấy anh không muốn nói, tôi tò mò:

- Không ngờ sao hả anh?

Luân Đức phẩy tay:

- Không có gì cả, em không nên tìm hiểu làm gì. Cứ sống vô tư như bản chất của em hay hơn

Luân Đức lại ngồi xuống nói chuyện với tôi, tôi cũng quên không đòi anh đưa đi chơi nữa. Nói chuyện với anh thật là thú vị!

Rồi tôi khoe với anh những bản nhạc tôi đàn được. tôi ngồi vào dương cầm, đàn những bài mà khi không Vương Quốc ở nhà tôi tự học một mình. Luân Đức đứng chống tay bên thùng đàn. Im lặng ngắm nghía tôi. Tôi cũng vừa bấm nốt nhạc, vừa cười dịu dàng với anh

Tôi thấy anh hơi nhắm mắt lại. Có lẽ anh thưởng thức tiếng đàn của tôi. Rồi anh mở mắt ra, nhìn tôi rất lạ:

- Em tuyệt lắm Thuyền. Anh có cảm giác khí chất của em không chỉ đơn giản như những gì em bộc lộ. Thật tiếc cho Vương Quốc khi anh ta không nhận ra điều đó

Tôi nhìn Luân Đức không hiểu. Anh cũng không giả thích. Nhưng tôi cảm nhận trong mắt anh một tia gì đó gần như thần phục, cái nhìn mà từ trước giờ tôi không nhận được ở bất cứ ai. Điều đó là tôi vui sướng và thấy mình tự tin hơn